31973L0148

PADOMES DIREKTĪVA
(1973. gada 21. maijs)
par dalībvalstu pilsoņu pārvietošanās un dzīvesvietas Kopienā ierobežojumu atcelšanu saistībā ar uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanu

(73/148/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 54. panta 2. punktu un 63. panta 2. punktu,

ņemot vērā Vispārējās programmas par brīvības veikt uzņēmējdarbību un sniegt pakalpojumus ierobežojumu atcelšanu [1] un jo īpaši to II sadaļu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu [2],

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu [3],

tā kā personu pārvietošanās brīvība, kas paredzēta Līgumā un Vispārējās programmās par brīvības veikt uzņēmējdarbību un sniegt pakalpojumus ierobežojumu atcelšanu, ir saistīta ar pārvietošanās un dzīvesvietas Kopienā ierobežojumu atcelšanu attiecībā uz tiem dalībvalstu pilsoņiem, kas vēlas darboties vai sniegt pakalpojumus citā dalībvalstī;

tā kā brīvību veikt uzņēmējdarbību pilnībā var panākt tikai tad, ja personām, uz kurām tā attiecas, piešķir pastāvīgas dzīvesvietas tiesības; tā kā brīvība sniegt pakalpojumus ir saistīta ar to, ka personām, kas tos sniedz vai saņem, būtu jāpiešķir dzīvesvietas tiesības uz to laikposmu, kad tiek sniegti pakalpojumi;

tā kā Padomes 1964. gada 25. februāra Direktīvā par pārvietošanās un dzīvesvietas Kopienā ierobežojumu atcelšanu attiecībā uz dalībvalstu pilsoņiem saistībā ar uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanu [4] ir izklāstīti noteikumi, ko piemēro pašnodarbinātu personu darbībai;

tā kā Padomes 1968. gada 15. oktobra Direktīvā par pārvietošanās un dzīvesvietas Kopienā ierobežojumu atcelšanu attiecībā uz darba ņēmējiem no dalībvalstīm un to ģimenes locekļiem [5], kas aizvieto 1964. gada 25. marta Direktīvu [6] ar tādu pašu nosaukumu, ir grozīti noteikumi, ko piemēro darbiniekiem;

tā kā līdzīgi būtu jāuzlabo noteikumi attiecībā uz pašnodarbinātu personu pārvietošanos un dzīvesvietu Kopienā kopā ar to ģimenes locekļiem;

tā kā īpašu pasākumu saskaņošana attiecībā uz ārvalstu pilsoņu pārvietošanos un dzīvesvietu Kopienā, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības un veselības aizsardzības apsvērumiem, jau ir veikta, pieņemot Padomes 1964. gada 25. februāra Direktīvu [7],

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

1. Dalībvalstis, rīkojoties saskaņā ar šajā direktīvā paredzēto, atceļ pārvietošanās un dzīvesvietas ierobežojumus attiecībā uz

(1) OV 2, 15.1.1962., 32/62 un 36/62. lpp.
(2) OV C 19, 28.2.1972., 5. lpp.
(3) OV C 67, 24.6.1972., 7. lpp.
(4) OV 56, 4.4.1964., 845/64. lpp.
(5) OV L 257, 19.10.1968., 13. lpp.
(6) OV 62, 17.4.1964., 981/64. lpp.
(7) OV 56, 4.4.1964., 850/64. lpp.

a) dalībvalsts pilsoņiem, kas jau darbojas vai vēlas uzsākt darbību citā dalībvalstī kā pašnodarbinātas personas vai kas vēlas attiecīgajā valstī sniegt pakalpojumus;

b) dalībvalstu pilsoņiem, kas vēlas doties uz citu dalībvalsti kā pakalpojumu saņēmēji;

c) minēto pilsoņu laulātajiem un bērniem, kas nav sasnieguši 21 gada vecumu, neatkarīgi no to pilsonības;

d) minēto pilsoņu un to laulāto augšupējiem un lejupējiem radiniekiem, kas ir viņu apgādībā, neatkarīgi no to pilsonības.

2. Dalībvalstis atbalsta jebkura cita 1. punkta a) vai b) apakšpunktā minēta pilsoņa vai viņa laulātā ģimenes locekļa uzņemšanu, kas ir šā pilsoņa vai tā laulātā apgādībā vai kas izcelsmes valstī dzīvoja ar to zem viena jumta.

2. pants

1. Dalībvalstis piešķir 1. pantā minētajām personām tiesības atstāt valstu teritoriju. Šīs tiesības īsteno, gluži vienkārši uzrādot derīgu personu apliecinošu dokumentu vai pasi. Ģimenes locekļiem ir tādas pašas tiesības, kā pilsonim, kura apgādībā tie ir.

2. Dalībvalstis, rīkojoties saskaņā ar to normatīvajiem aktiem, izsniedz vai atjauno saviem pilsoņiem personu apliecinošu dokumentu vai pasi, kurā norādīta tās īpašnieka pilsonība.

3. Pasei jābūt derīgai vismaz visās dalībvalstīs un valstīs, kuras tās īpašniekam jāšķērso, ceļojot starp dalībvalstīm. Ja pase ir vienīgais dokuments, kuru uzrādot tās īpašnieks var likumīgi atstāt valsti, tās derīguma termiņš nedrīkst būt mazāks par pieciem gadiem.

4. Dalībvalstis 1. pantā minētajām personām nepieprasa izbraukšanas vīzu un neuzstāda citas līdzīgas prasības.

3. pants

1. Dalībvalstis 1. pantā minētajām personām ļauj ieceļot savā teritorijā, uzrādot tikai derīgu personu apliecinošu dokumentu vai pasi.

2. Iebraukšanas vīzu vai citas līdzīgas prasības var uzstādīt tikai attiecībā uz tiem ģimenes locekļiem, kas nav kādas dalībvalsts pilsoņi. Dalībvalstis šīm personām nodrošina visas iespējas vajadzīgo vīzu iegūšanai.

4. pants

1. Visas dalībvalstis piešķir pastāvīgas dzīvesvietas tiesības citu dalībvalstu pilsoņiem, kas to teritorijā vēlas darboties kā pašnodarbinātas personas, ja šādas darbības ierobežojumi ir atcelti atbilstīgi Līgumam.

Lai apliecinātu pastāvīgas dzīvesvietas tiesības, izsniedz dokumentu ar nosaukumu "Eiropas Kopienu dalībvalsts pilsoņa uzturēšanās atļauja". Šis dokuments ir derīgs ne mazāk kā piecus gadus no izsniegšanas dienas un ir automātiski atjaunojams.

Dzīvesvietas pārtraukumi, kas nepārsniedz sešus secīgus mēnešus, kā arī prombūtne, veicot karadienestu, uzturēšanās atļaujas derīgumu neietekmē.

Derīgu uzturēšanās atļauju 1. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajam pilsonim nevar atsaukt, pamatojoties tikai uz to, ka tas vairs nav nodarbināts pārejošas darba nespējas dēļ, ko radījusi slimība vai nelaimes gadījums.

Dalībvalsts pilsonim, kas nav minēts pirmajā daļā, bet kam saskaņā ar citas dalībvalsts normatīviem aktiem ir atļauts veikt darbību tās teritorijā, piešķir pagaidu uzturēšanās tiesības uz laikposmu, kas nav mazāks par to, kurā atļauts veikt minēto darbību.

Tomēr pilsonis, uz ko attiecas pirmā daļa un kam piemēro iepriekšējās daļas noteikumus sakarā ar darbavietas maiņu, saglabā savu uzturēšanās atļauju līdz brīdim, kad beidzas tās derīguma termiņš.

2. Dzīvesvietas tiesību ilgums personām, kas sniedz un saņem pakalpojumus, ir vienāds ar laikposmu, kurā sniedz pakalpojumus.

Ja šis laikposms pārsniedz trīs mēnešus, tā dalībvalsts, kuras teritorijā pakalpojumus sniedz, piešķir tiesības uz pagaidu uzturēšanos kā apliecinājumu dzīvesvietas tiesībām.

Ja laikposms nepārsniedz trīs mēnešus, personu apliecinošs dokuments vai pase, ar kuru attiecīgā persona ieceļojusi dalībvalsts teritorijā, ir pietiekošs personas uzturēšanās tiesības apliecinošs

dokuments. Dalībvalsts tomēr var lūgt attiecīgajai personai paziņot par tās atrašanos valsts teritorijā.

3. Ģimenes loceklim, kas nav dalībvalsts pilsonis, izsniedz uzturēšanās dokumentu, kas ir līdzvērtīgs pilsonim, kura apgādībā ir šis ģimenes loceklis, izsniegtajam dokumentam.

5. pants

Tiesības uz dzīvesvietu attiecas uz visu attiecīgās dalībvalsts teritoriju.

6. pants

Pieteikuma iesniedzējam uzturēšanās atļaujas vai pagaidu uzturēšanās tiesību iegūšanai dalībvalsts lūdz uzrādīt tikai šādus dokumentus:

a) personu apliecinošu dokumentu vai pasi, ar ko viņš vai viņa ir ieceļojusi tās teritorijā;

b) apliecinājumu tam, ka viņš vai viņa iekļaujas vienā no 1. un 4. pantā aprakstīto personu grupām.

7. pants

1. Uzturēšanās dokumentus dalībvalsts pilsoņiem izsniedz un atjauno bez maksas, vai iekasējot summu, kas nepārsniedz nodevas un nodokļus, ko maksā attiecīgās valsts pilsoņi par personu apliecinošu dokumentu izsniegšanu. Šos noteikumus piemēro arī attiecībā uz dokumentiem un apliecībām, kas vajadzīgas minēto uzturēšanās dokumentu izsniegšanai vai atjaunošanai.

2. Vīzas, kas minētas 3. panta 2. punktā, ir bez maksas.

3. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai pēc iespējas vienkāršotu 1. punktā minēto dokumentu saņemšanas formalitātes un kārtību.

8. pants

Dalībvalstis no šīs direktīvas noteikumiem atkāpjas tikai, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai veselības aizsardzības apsvērumiem.

9. pants

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai sešos mēnešos pēc izziņošanas izpildītu šīs direktīvas prasības un tūlīt par to informē Komisiju.

2. Tās paziņo Komisijai par grozījumiem, kas izdarīti normatīvos vai administratīvos aktos, lai uzņēmējdarbības un pakalpojumu sniegšanas jomā atvieglotu to dokumentu izsniegšanas formalitātes un kārtību, kas joprojām ir vajadzīgi saistībā ar 1. pantā minēto personu pārvietošanos un dzīvesvietu.

10. pants

1. Padomes 1964. gada 25. februāra Direktīva par pārvietošanās un dzīvesvietas Kopienā ierobežojumu atcelšanu attiecībā uz dalībvalstu pilsoņiem saistībā ar uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanu paliek spēkā, līdz kamēr dalībvalstis ir ieviesušas šo direktīvu.

2. Uzturēšanās dokumenti, kas izsniegti atbilstīgi 1. punktā minētajai direktīvai, paliek spēkā līdz brīdim, kad nākamo reizi beidzas to derīguma termiņš.

11. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1973. gada 21. maijā

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

E. GLINNE